

...tüm varoluş gözlerini açtı...
...birbirine baktı...
...ve sordu...

Dün Gece Ne Oldu?

Çağrı Dörtler



DESTEK YAYINLARI: 1822
TASAVVUF: 44
ÇAĞRI DÖRTER / DÜN GECE NE OLDU

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır
Kapak Tasarım: Çağrı Dörter-İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
SSosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender-Samet Ersöz
Reklam ve Tanıtım: Işıl Ilgıt Şimşek-Selen Çavuşoğlu

Destek Yayınları: Ekim 20223
Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-441-988-1

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkani.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06



Destek Dukkan



...tüm varoluş gözlerini açtı...

...birbirine baktı...

...ve sordu...

Dün Gece Ne Oldu?

Çağrı Dörter



Hatırlatma

Serinin her kitabı en az birkaç haftaya yayılarak, ağır ve tefekkür (derin düşünme) eşliğinde okunmak üzere kaleme alınmıştır. Hızlı okumalarda hassas manaların, derinliklerin ve gerçek inceliklerin okuyana kendini açmayacağını ve kitapların aslında okunmamış olacağını not etmek gerekir. Ağır ve dikkatli okumalarda bile bilinçte kalanlar, buzdağının sadece uç kısmı olur, çoğu zaman.

Okuma tamamlandıktan bir süre sonra aynı kitaba geri döndüğünde başka bir kitap okuyor olduğunu hissetmek, okuyanın bilincindeki değişimi gösterir. Serideki tüm kitaplar, bu dönüşüm devam ettikçe, her okumada farklı bir hal alacak ve farklı manaları açmaya devam edecektir. İçeriğe dâhil edilen nice değerli mana ancak bu şekilde zamana yayılan ve tekrar eden okumalarla açılabilir.

Yoğun içeriğe sahip kitaplarla yolculuk yaparken okur kimi zaman sarsılabilir veya zorlanabilir. Bu durumlarda okumaya yer yer ara vermek ve yeterince dinlendikten sonra devam etmek uygun olacaktır. Serinin diğer kitapları sırasıyla *Anka'nın Kanatları*, *Aşk ve Ejder*, *Bugünün Tasavvufu*, *Asi Peygamberler (Aklın Yükselişi)*, *Sezginin Sonsuzluğu (Asi Peygamberler II: Ouroboros)* ve *Garip'tir*. Kitapları okumadan önce bilinmesi gerekenler, okuma şekli, önemli tavsiyeler, kitap serisini okurken dinlemek üzere özel olarak hazırlanmış müzik listeleri vb. önemli detaylara yazarın sosyal medya hesapları üzerinden ulaşılabilir. Bu yolculuğa çıkmaya niyet eden okurlarımıza öncelikle bu hassas ön bilgileri almalarını tavsiye ediyor ve derinlikli yolculuklar diliyoruz...



kutsala giden kaygan yolda
vicdan, edep ve emek yakıtının lütuflarını
sabırsızlık ateşine kurban etmeye meyilli yolculara
bir başka deyişle
Hakikat'i arayan güzel ruhların
büyük çoğunluğuna
ithaf edilmiştir.





Oldukça eskilerden kalma olduğu her halinden belli, elektrik mavisi renginde boyanmış demir çerçeveleri içine macunla tutturulmuş tozlu camlarının ardında güneş görmekten renkleri solmuş çerez paketleri ve içecekler dizilmiş köy bakkalına girdi. Haziran sıcağı altında yürümekten hem ter içinde hem de nefes nefese kalmıştı. Bir yandan üstünü başını silkelerken, öte yandan bakkala gülümseyerek selam verdi ve sordu.

“Çok uzun bir yoldan geliyorum... Bu dağlarda... Biraz garip olacak belki ama, başka da nasıl denir bilemedim... Bir eren yaşıyormuş... Adı sanı dış kulaklara bilinmezmiş... Ama bilenler bilirmiş... Kusura bakmayın böyle garip bir soruyla geldiğimden... Acaba bana yardımcı olabilir misiniz?”

Yarı kırılmış saçlarıyla 50’li yaşlarında duran köy bakkalı onun yüzüne sanki “Şu köşedeki galaksiden geliyorum. Uzay aracımın benzini bitti de, az biraz güneşte solmuş paketli cips alabilir miyim? Evet, araç cipsle çalışıyor. Özellikle de güneşte bekleyenler, ayrı bir verimli oluyor...” diyen bir uzaylıya bakar gibi baktı, uzun uzun. Ve sonra açtı nazlı dudaklarını, sanki lütfeder gibi...

“Ben bilmem eren meren buralarda. Bir Eren vardı ama, o da komşunun oğlunun adıydı. Geçen sene büyükşehre gitti, üniversite okumaya. Mimar neyin mi olacaktı, öyle bir şey işte...”

“Peki kim bilebilir, yardımcı olabilir misiniz?” diye üstelemek zorunda kaldı. Çünkü o küçük köyde bu soruyu sorabileceği pek fazla kimse yoktu.

Bunun üzerine önce gözleri uzaklara daldı bakkalın, sanki derin bir felsefi problemi çözmeye çalışıyormuşçasına. Ve sonra tekrar ona döndü. “Dağlarda çobanlar vardır... Ancak onlar bilir, bilirse... Buralarda olsaydı bilirdik... Demek ki yukarılarda, aradığın kişi...”

Teşekkür ederek, düz yolda dahi yürünemeyecek yaz sıcaklığında tepelere doğru tırmanmaya başladı...

*

Nefes nefese kaldığı uzun tırmanışının bir noktasında yaşlı bir kadın gördü. Aynı soruyu ona da sordu.

“Bilmiyorum öyle birini... Hem ne yapacaksın ki ereni? Evlenme çağın gelmiş de geçiyor, sen sırtına takmış çantayı bu sıcaklarda dağlara tepelere tırmanıyor, buralara geliyorsun! Bak benim iki evladım var, senden genç. İkisinin de çocukları var şimdi... Deli misin yavrum sen?”

Tırmanışına devam etmekten başka çaresi yoktu. Çünkü bulunduğu bölgede insan sayısı çok azdı ve belli ki işi bir sonraki karşılaşmaya kalmıştı...

*

Sonunda, akşama doğru, bakkalın bahsettiği çobanlardan birini gördü! Orta yaşlarını geçmiş ama oldukça dinç görünen çobanın hayatı belli ki dağlarda geçmişti. Onu görünce neşeyle el salladı ve sordu.

“Selam! Buralarda bir bilge, bir eren varmış... Bilse bilse çobanlar bilir dediler... Sen bilir misin böyle birini?”

Çoban ona şaşkın ve boş bakışlarla bakmaya devam ederek “Bilge... Eren...” diye tekrarladı.

“Evet... Manevi biri gibi yani...” diyerek çobanın derdini anlamasını umdu.

Çoban bir şeyler hatırlamaya çalışır şekilde gözlerini uzaklara sabitleyip düşündü. “Yan tepede yalnız yaşayan yaşlı bir adam vardır... Buralara uzun yıllar evvel yerleşmiş... Kimselerle pek görüşmez... Hakkında pek bir şey bilinmez... Olsa olsa odur aradığın... Çünkü bu tepelerde başka biri yok, söylediğine uyan...”

“Peki, sağ ol!” diye seslendi, uzaktaki ağacın altında oturan çobana.

Tam adımını atmak üzereyken, çoban arkasından seslendi. “Tek başına bulamazsın yolu ağabey. Kaybolur gidersin bu sarp tepelerde. Yazık olur sana...”

Duyduğu son sözler üzerine bir anda duraksadı. Doğruydu! Bunu hiç hesaba katmamıştı... Buraları, bildiği diğer köylerin çevresine benzemiyordu! Dağ köylerinin olduğu bir bölgedeydi artık. Ve o çevreyi hiç bilmiyordu! Bu durumda bir yandan ilk defa gireceği ormanların içinden geçerken öte yandan dik yamaçlarla dans eden patikalarda ilerlemek hem çok zorlu hem de çok riskliydi...

“Ne yapacağım peki?” diye sordu, ümitsizlikle.

“Ben götürürüm seni!”

Belli ki bu ıssız dağlarda farklı bir ses duymaya hasretti çoban da. Kim bilir ne kadar zamandır sohbet etmemişti bir yabancıyla! “İşim bitmek üzere. İzin ver sürüyü bir toplayayım. Sen de bu sırada biraz nefeslen. Çok yorulmuşsun belli ki...”

“Teşekkürler. Sana da zahmet olacak...” dedi, mahcubiyet içinde.

“Ne zahmeti ağabey, bana da değişiklik olur. Buralarda yaşayan birini aramaya onca yoldan gelmişsin. Seni yalnız mı koya-
cağız o yollara? Hem ben de merak ettim şimdi...”

*

Yaklaşık bir saat sonra çobanla yola koyuldular. Çoban sor-
du. “Neden arıyorsun bu adamı ağabey? Ne iş yapar?”

Yaşı ondan büyük olmasına rağmen ona “ağabey” diyen ve
bu konuları hayatında duymamış olduğu her halinden belli bir
çobana nasıl anlatabilirdi ki arayışını? Üstelik kendi yakın çev-
resi bile anlamazken! Ama çoban ona büyük bir iyilik yapmıştı.
Şehirlerin, durmayan ritimleri içinde nice insana unutturdu-
ğu içten bir nezaket örneği göstermişti! Ve ne olursa olsun, en
azından sorusunu olabildiğince içtenlikle cevaplamaya çalış-
mak, boynunun borcuydu...

“Nasil diyeyim sana...” diye başladı. “Hepimiz bir hayat yaşı-
yoruz, değil mi? Sen hayvanlara bakıyorsun, bir başkası şehirde
ticaret yapıyor, bir diğeri sanat yapıyor, kimi de sürekli farklı
yerlerde çalışa çalışa dünyayı geziyor. Tüm bunları yapıyoruz,
hayatta kalmak için. Ama tüm bunların anlamı ne? Yaşıyoruz
evet. Ama neden? Bu en önemli ve kritik soruların cevabını bil-
miyoruz aslında! Neden buradayız? Ne oldu da buradayız? Ma-
nası ne, tüm bu olup bitenin? Hiç düşündün mü mesela sen?”

Çoban saf ve şaşkın bir ifadeyle kalakalmıştı. “Yok be ağa-
bey, nereden düşüneyim? Her gün yapmam gerekeni yapar,
sonra da yatar uyurum... Ama sen böyle anlatınca, ilgimi çekti
şimdi... Sahi var mı bunların bir cevabı? Bunlar garip sorular...
Bilebilir miyiz ki cevabını?”

“İşte ben de bu nedenle bunca zamandır yollardayım. ‘Eren’
kelimesi, ‘bu cevaba eren’ manasında. Uzun yıllar aramış, yolu

sürmüş, emek vermiş ve sonunda cevapla buluşmuş olanlar. Bu nedenle, ‘mananın taşıyıcısı’ derler onlar için, aynı zamanda...” Bir zaman durdu ve uzaklara daldı. “Ama nereden bulacağız ki böylesini? Sokaklarda yok ki! Uzun zaman sordum, soruşturdum. Uzak diyarlara seneler süren yolculuklar ettim. Yolum beni sonunda buralara getirdi. Sıra dışı ve şaşırtıcı yöntemleri olan garip bir eren varmış. Biraz sert ve zorluymuş meşrebi. Ama bu değerli cevaplara ulaşmak için göze alınmaz mı bunlar?”

Çoban sağ eliyle başının arkasını kaşıdı. “Nasıl garip yöntemler ağabey? Soruların zaten garip! Cevaplarını almak, daha da garip! Bunun üstüne daha ne kadar garip olabilir ki her şey? Sonra delirme?”

Önce çobana gülümseyerek karşılık verdi. Ama sonra, sözlerinde haklılık payı olabileceğini de idrak etti. Çok uzun bir yolculuk yaptığından ve aradığını bulmak onun birincil önceliği olduğundan, artık gözü kararmış ve detayları eskisi kadar düşünmez olmaya başlamıştı bir bakıma. O sırada çoban “Hava kararıyor ağabey. Şurada dinlenelim. Yolumuza yarın devam ederiz...” dedi.

“Dinlenmek mi?!” Şaşırmıştı. “Yan tepede değil miydi gideceğimiz ev?”

“Evet ağabey...” diye gülümseyerek cevapladı çoban. “Ama yan tepe görüldüğü kadar yakın değildir! Bizim ‘yan tepe’ dediğimiz şey, sizin için ‘uzun bir yolculuk’ gibidir çoğu zaman. Ya da ‘yürüyerek başka bir köye gitmek’ gibi...”

“Başka bir yolu yok mu oraya ulaşmanın?”

“Eğer aşağıda olsaydın, diğer tepenin uzak yanından dar bir toprak yol vardı oraya giden. Gerçi araçla bile zor ve tehlikelidir o yolu kat etmek. Bu nedenle seni götürmeyi kabul edecek araç

bulman da garanti değil. Olsa bile, buradan aşağı inmek, araç aramak ve tekrar yukarı çıkmak çok zor ve uzun bir iş. Ama zaten senin de her halinden belli yorgunluğun. Sabret. Sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkar, gün bitmeden varmış oluruz...”

*

Ortada bir ateş yaktılar ve karşılıklı oturdular... Günlerdir zorlu yollarda haddinden fazla zorladığı bacakları ve ayakları artık ona isyan ediyorlardı! Çantasından çıkardığı ince ceketi katlayıp sırtına dayayarak, yanı başındaki kayaya yaslandı. Yorgunluğunun şiddetinden, kalp atışlarını tüm vücudunda ve başının çevresinde hissedebiliyordu...

Bir süre sesini bile çıkaramayacak halde dinlendikten sonra dikkatini bir şey çekti. Dağların hayvan sesleriyle harmanlanan büyüleyici sessizliği! Çoban, yanında taşıdığı kuru etlerden ikram etti ona. O da çantasındaki atıştırma malıklarını paylaştı, cömert arkadaşıyla...

“Peki senin işlerin ne olacak?” diye sordu çobana.

“Bekler ağabey...” dedi çoban, büyük bir eminlikle. “Çok ilginç anlattıkların... Bir daha nerede göreceğim, senin gibi birini? Bir daha nerede bulacağım, böyle bir fırsatı?”. Çoban bir an için konuşmasını keserek, mahcup bir şekilde başını önüne indirdi. Belli ki birazdan söyleyeceklerinden çekiniyordu. “Yürürken biraz düşündüm de; eğer gönlün olursa...” diye başladı söze, utana sıkıla. “Ben de tanışmak isterim bu erenle...” Elindeki ince dal parçasıyla toprağı eşeliyordu, konuşurken. “Söylediklerinden sonra, ben de merak etmeye başladım bunları şimdi... Hayatın anlamı ne, neden buradayız, burada ne yapıyoruz gibi garip soruların cevabını... Bunlar bilenebilir miydi ki ağabey? Düşünüyorum da, eğer seninle karşılaşmasaydım, belki de

hiç aklıma gelmezdi bunlar! Böyle yaşayıp giderdim... Üstelik tüm cevapları verebilecek insan belki de yanı başımdayken!”

Çobanın sözleri üzerine biraz düşündü... Bu yollarda hep ‘yalnız bir yolcu’ olmuştu. Ama öyle saf ve güzel bir insandı ki karşısındaki, bu çok da zor olmayan isteği için onu kıramazdı...

“Elbette...” diye cevapladı çobanı. “Ama bak ben senelerdir arıyor, yol yapıyor, emek veriyorum. Ve tüm bunlardan sonra dahi, senden çok da farklı bir noktada bulunduğumu söyleyemem! Yani bu yolda, garantisi yok hiçbir şeyin... Örneğin bahsettiğin kişi aradığımız kişi mi? O’ysa eğer, bize yardım edecek mi? Diyelim ki etti. Biz hakkını verebilecek ve O’nu anlayabilecek miyiz? Veya O’nun ‘garip ve zorlayıcı’ yöntemlerine tahammül edebilecek miyiz? Bunlar önemli sorular..”

“Olsun be ağabey...” diye cevapladı çoban, hüzünle karışık bir gülümsemeyle. “Böylesi büyük sorular için denemeye değmez mi? En kötü ihtimalle, eski hayatlarımıza geri döneriz... Hem zaten, cevabı bulunca ne yapacağız ki? Yine hayatın içine dönmeyecek miyiz bir şekilde?”

Çobanın beklenmedik saptaması onu şaşırtmıştı! “Bak bu gerçekten çok iyi bir soru...” dedi ve “Cevabı bulunca ne yapacağız ki?” diye tekrarladı. İtiraf etmeliydi ki, bu soruyu duymadan evvel, bilgiyi bulsalar bile, sonradan onun peşine takıldığı her halinden belli olan çobana nasıl yaklaşacağı konusunda endişeliydi. Ama şimdi içi bir nebze daha rahatlamıştı. Artık yanında çok da fazla sırtımayacağını düşünüyordu, yeni arkadaşının...

*

Ertesi sabah erkenden yola çıktılar... Yer yer derelerden geçerek ıslandıkları, yer yer ağaçların sıklığı nedeniyle kol ve bacaklarını çizdikleri ve yer yer bir taşla veya dala takılıp düş-